

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 592/2019
02.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА, са пребивалиштем у ..., чији су пуномоћници Владимир Шошкић и Владимир Стаменковић, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Стјепановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3135/2018 од 23.11.2018. године, у седници одржаној 02.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3135/2018 од 23.11.2018. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 23/16 од 23.11.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да на име дуга плати тужиоцу износ од 59.000 евра са каматом према члану 4. Закона о затезној камати, почев од 14.03.2016. године, до исплате све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени на исплату камате почев од 12.03.2008. године до 14.03.2016. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 420.670,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж 3135/2018 од 23.11.2018. године, ставом првим изреке, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" број 72/11, 55/14, 87/18) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана одредбом члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновани су ревизијски наводи да је побијаном пресудом почињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1., у вези члана 232. ЗПП. Наиме, ова законска одредба предвиђа могућност слободне оцене и примењује се у случају уверења суда да је основано потраживање, али да се његова висина може утврдити само са несразмерним тешкоћама, што овде није случај. Поред наведеног, када се ревизијом оспорава чињенични закључак суда о висини досуђеног новчаног износа, онда се сматра да се побија утврђено чињенично стање, а ревизија из тог разлога се не може изјавити сагласно члану 407. ЗПП. На постојање других битних повреда одредаба парничног поступка, које могу бити ревизијски разлог у смислу наведене законске одредбе, ревизијом се не указује.

На основу утврђеног чињеничног стања, произлази да су парничне странке рођаци, те су 24.03.2005. године закључиле уговор о зајму, оверен код Општинског суда у Ужицу Ов ../05. На основу наведеног уговора о зајму тужилац је, у својству зајмодавца, предао 60.000 евра туженом, као зајмопримцу, на дан закључења уговора, а тужени новац примио. Уговорен је и рок враћања зајма од три године са каматом од 12% на годишњем нивоу. Уплату новчаних средстава на име зајма тужилац је извршио са свог банковног рачуна у Швајцарској на банковни рачун туженог у Србији. Током 2007. и 2008. године, тужени је вратио тужиоцу 1.000 евра, а како га је тужилац више пута упозоравао да позајмљени новац врати, тужени је више пута обећавао да ће позајмљени новац вратити са уговореном каматом, тражио је и продужење рока враћања зајма 2014. године, након чега је престао да се јавља тужиоцу.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право када су закључили да је тужбени захтев основан.

Полазећи од чињенице да су парничне странке 24.03.2005. године закључиле уговор о зајму, сагласно члану 557. Закона о облигационим односима, који је извршен од стране тужиоца предајом 60.000 евра туженом, сагласно члану 559. став 1. истог закона, а тужени је вратио само износ од 1.000 евра на који начин је само делимично извршио уговорну обавезу враћања позајмљеног новца, то је применом члана 559. став 1. наведеног закона правилно обавезан тужени, као зајмопримац, да врати неисплаћени део дуга тужиоцу, као зајмодавцу.

Правилна примена материјалног права налаже и да је тужени у обавези да тужиоцу исплати дуг по основу зајма у домаћем новцу, односно као динарску противвредност позајмљеног новца, који је одређен у страниој валути – еврима. Ово стога, јер је одредбом члана 395. Закона о облигационим односима, прописано да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниој валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу, према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе. С тим у вези правилна примена материјалног права – члана 277. став 1. Закона о облигационим односима налаже исплату затезне камате коју дужник који задодни са

испуњењем новчане обавезе дугује поред главнице, по стопи утврђеној чланом 4. Закона о затезној камати ("Службени гласник РС" бр. 119/12), од подношења тужбе, када је према утврђеном чињеничном стању тужени запао у доцњу, сагласно члану 324. Закона о облигационим односима.

Неосновани су наводи ревизије којима се оспорава утврђена висина дуга и указује да је уговорни однос странака оптерећен елементима недозвољене камате. Наиме, када постоји писмено о садржини правног односа странака, као у конкретном случају (копија потврде банке о преносу новца), терет доказивања супротног је на странци која тврди супротно. У конкретној ситуацији терет доказивања је био на туженом, сагласно одредбама члана 7. став 2., 228. и 231. став 3. ЗПП, а који није доказао чињенице којима оспорава висину дуга. Код чињенице да је тужилац одустао од захтева за исплату уговорене камате, то се ревизијом неосновано указује на евентуалне разлоге ништавости уговора о зајму у делу обавезе исплате камате на главни дуг.

Врховни касациони суд је имао у виду и остале ревизијске наводе којима се понављају жалбени наводи, а разлоге које је дао другостепени суд прихвата и овај суд, те је на основу члана 414. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**